

Szegedi Kovács György

Hajnalban, a bakonyánai Római fürdőnél

Állok a sötét sziklák tetején.
A tarka őszi világ elkezd építeni
aznapi Mennyországát.
A holt csillag is lángra gyúl,
s a mindent letaglózó hajnal
ébren álmodik.
Odalent,
a magában motyogó patak
bolondozva viszi hátán
falevél-zsákmányát;
a sötét mélység mítoszába tereli,
hol könnye sose apad.
Megdobálom kavicssal,
kikacag csettegve.
Aztán a nap első sugarai
a mélybe vetik magukat csobbanástalan,
s a patak büszkén kacsintgat rám, hogy
milyen gazdag. Temérdek aranya van,
most már láthatom.
Majd tovább álmodom a hajnalt,
s míg a patak egy szűkületnél
bot-karjával búcsúzva int felém,
kigyúlt csillagom
visszadobom az égre.

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY (1959) Ielkésznek tanult, 1987 óta közöl verseket.

Szívem szemébe

„aztán mégis nélkülem
lesz egyszerre nagy sárga szívvé”
(Kalász Márton)

Itt szeretek ücsörögni,
a nagy diófa árnyékában,
amit még apósomtól kaptunk,
amikor a gyerekek
kicsik voltak. Ő ültette
szent kezével.
Elfeküdni a zöld lomb alatt;
itt megtörnek hátamon
a sötét hullámok csontjai.
Ide járnak összeállni
szétdobált csodáim.
S amikor a fa levelei közt
agonizálni kezd
a lemenő nap sugara,
szívem szemébe csapódik
a kereszt-arcú
szeretet.

A jászol helye. Születés temploma, Betlehem